

JEESUKSEN JUMALALLINEN ELÄMÄ

Pekka Ervastian esitelmä 30.3.1924

Ajatellessaan Jeesuksen jumaluutta kristitty uskovainen aina samalla muistelee koko dogmirakennetta. Koko hänen uskojärjestelmänsä muistuu hänelle silloin mieleen, sillä Kristuksen jumaluus hänen mielestään ja hänen oppinsa kannalta on siinä, että Jeesus Jumalana syntyi tähän maailmaan, astui alas tämän maan päälle kuollakseen täällä sovitus- ja uhrikuoleman ihmiskunnan pelastukseksi. Kristityillä uskovaisella ei ole mitään muuta varsinaista käsitystä Jeesuksen Kristuksen jumaluudesta, kuin se, mikä sisältyy tähän Hänen suureen tehtäväänsä kristillisen uskovaisen kannalta.

Aivan äskettäin kirjoitti eräs ruotsinmaalainen teologi julkaisemassaan kirjassa tähän tapaan: „Sanonpa teille suuren salaisuuden Jeesuksen suhteen. Jeesuksen suurin salaisuus on siinä, että Hänen elämänsä ei ole mitään. Ei Hänen elämänsä merkitse mitään, ei Hän syntynyt tähän maailmaan näyttäkseen mitään esimerkkiä ihmisille tai opettaakseen heille mitään. Ei Hänen elämänsä mitään merkitse. Salaisuus Jeesuksen suhteen on se, että Hän syntyi tähän maailmaan kuollakseen, Hänen koko tehtävänsä sisältyy ristinkuolemaan.“ –

Näin aivan äskettäin kirjoitti ruotsinmaalainen teologi, ja hän epäilemättä esittäessään tällä tavalla asioita iski asian ytimeen. Sillä jos me joudumme keskusteluun kristityn uskovaisen kanssa, niin saamme kuulla, että Jeesuksen elämässä oli tietysti luonnollista, että Hän teki ihmeitä, koska Hän oli Jumala, mutta ei Hän sitä varten tänne tullut, vaan Hän tuli sovittaakseen ihmiskunnan synnit.

Nyt me käsitämme totuuden tutkijoina ja uskonnollisen elämän tutkijoina, että tällainen käsityskanta ei saata olla oikea sentähden, että se perustuu silmännähtävästi harhaluuloon, se perustuu jonkinlaisiin opinkappaleisiin, joista sovitaan

määrätyissä kirkolliskokouksissa. Mutta kun me lähdemme tutkimaan itse niitä kirjoituksia, mitä meillä on jäljellä, jotka kertovat Jeesuksen elämästä, jos tutkimme kanoonisia evankeliumeja, niin huomaamme aivan selvästi, että tuommoinen edellä mainittu käsityskanta on tuulesta temmattu. Meidän ei tarvitse muuta kuin syventyä Johanneksen evankeliumiin, jossa puhutaan Jeesuksen jumalallisesta elämästä, joka juuri kertoo siitä Kristus-elämästä, joka Hänessä syntyi ja tuli täyteen itsetietoisuuteen Jordanin kasteessa. Johanneksen evankeliumi, joka tästä asiasta puhuu, aivan selvästi myös näyttää meille, mikä oli Jeesuksen elämä, mikä oli tuon Kristus-tajunnan elämä ja tehtävä. Tuo harhaoppi, josta edellä mainittiin, ja joka on yleinen kristityillä, saa kuoliniskun Johanneksen evankeliumista.

Kun luemme Johanneksen evankeliumia ja niitä sanoja, joita kerrotaan Jeesuksen puhuneen, silloin saamme selvän käsityksen siitä, että Jeesuksella Kristuksella todella oli elämäntehtävä. Ei Hän tullut tänne kuolemaan, se kuului luonnollisesti Hänen elämäntehtävänsä, koska se kuului jokaisen ihmisen elämäntehtävään, mutta Hänen elämäntehtävänsä tuli ilmi Hänen elämässään, Hänen henkinen elämänsä tuli ilmi Hänen sanoissaan ja opetuksissaan. Ja sentähden meidän täytyy välttämättä tutustua Johanneksen evankeliumiin, jotta saisimme kuvan Jeesuksen henkisestä, jumalallisesta elämästä.

Minkälainen oli Jeesuksen henkinen, jumalallinen elämä? Se oli juuri opetusta, totuuden julistamista, ihmisille neuvomista, miten he voisivat pyrkiä henkiseen elämään ja elää jumalallista elämää. Sentähden Jeesus sanoo usein: „Ei se tule Jumalan valtakuntaan, joka huutaa: Herra, Herra, vaan se, joka tekee, mitä minä käsken.“ – Ja Jeesus myös puhuu Johanneksen evankeliumissa siitä, että ihmiset eivät etsi sitä kunniaa, joka Jumalasta tulee, vaan sitä, joka tulee toisilta ihmisiltä: he tyytyvät siihen, he ottavat oppia toisiltaan, eivät Jumalalta. Hän, Jeesus, on tullut opettamaan juuri Jumalasta, puhumaan isästä, joka on Hänet lähettänyt, niinkuin Hän sanoo: „Isä on minut lähettänyt;

jos minä todistaisin itsestäni, silloin olisi minun puheeni harhaa, mutta minä on todista itsestäni, vaan siitä, joka minut lähetti.“ –

Ajatelkaamme, että tässä maallisessa elämässä olisi lähettiläs joka lähetettyä ulkomaille todistaisi itsestään eikä hallituksestaan. Se olisi väärä edustaja. Jokainen oikea lähettiläs vie perille sen sanoman, minkä hän on saanut hallitukseltaan. – Juuri sillä tavalla Jeesus Kristus puhuu, juuri sillä tavalla jumalallinen elämä Hänessä ilmenee. Hän sanoo: „Minä en puhu itsestäni, vaan todistan siitä Isästä, joka minut lähetti.“ Ja me luomme Johanneksen evankeliumista: Mutta Jeesus puhui korkealla äänellä ja sanoi: „Joka uskoo minuun, se ei minuun usko, vaan Häneen, joka minut lähetti, ja joka näkee minut, näkee Hänet, joka minut lähetti. Minä olen valoksi tullut maailmaan, ettei yksikään, joka minuun uskoo, jäisi pimeään. Ja jos joku kuulee minun sanani, eikä säilytä niitä, en minä tuomitse häntä, sillä en ole tullut tuomitsemaan maailmaa, vaan pelastamaan maailmaa. Joka ylen katsoo minun, eikä ota vastaan sanojani, hänellä on tuomitsijansa. Se sana, jonka olen puhunut, on tuomitseva hänet viimeisenä päivänä. Sillä minä en ole itsestäni puhunut. vaan Isä. joka lähetti minut, on antanut minulle käskyn, mitä minun on sanominen ja puhuminen. Ja minä tiedän, että Hänen käskynsä on iankaikkista elämää. Sentähden, minkä minä puhun, sen puhun niin, kuin Isä on sanonut minulle.“ –

Tästä me näemme aivan selvästi, että Jeesus ei suinkaan tullut tänne kuollakseen jollain ristinpuulla, vaan puhuakseen jotain, todistaakseen Isästä, jotta ihmiset olisivat tilaisuudessa kuulemaan Hänen sanojansa ja noudattamaan niitä käskyjä, joita Hän välitti ihmisille Isästä päin. Se on tullut ilmi Hänen omista sanoistaan.

Ja tuo sana kunnia, josta Jeesus mainitsee, että ihmiset etsivät toistensa kunniaa, eivätkä sitä, joka tulee Jumalasta, he rakastavat sitä kunniaa, joka tulee ihmisiltä, enemmän kuin sitä, joka tulee Jumalalta, se sana on kreikaksi doksa, ja se on sangen ihmeellinen sana, sillä se merkitsee paljon enemmän kuin kunnia.

Se merkitsee ensin samaa kuin oppi. Ihmiset rakastavat siis toistensa oppia ja opetusta enemmän kuin Jumalan oppia. Ja sitten se merkitsee kirkkautta eli kunniaa. Ja myös se merkitsee aivan teknillisesti samaa, mitä meidän päivinämmen teosofisessa ja okkultisessa kielessä sana „aura“. Kun puhumme erikoisesti siitä aurasta, joka näkyy ihmisten pään päällä, nimitetään sitä gloriaksi. Siis gloria on doksa, ja se on aura. Me nimitämme juuri tätä auraa, mikä ihmisessä näkyy, kunniaksi ja kirkkaudeksi, koska se, jolla on silmät nähdä, näkee, mikä hänen kunniansa on. – Siis tuo sana doksa merkitsee: aura, gloria, kirkkaus ja kunnia.

Ihminen tietysti aina tuo esille, niinkuin Jeesus sanoo evankeliumissa, mitä hänen sydämessään on, mitä hänen sisäisimmässä minuudessaan on, sitä hän tuo esille ennen kaikkea puheensa avulla. Nyt silloin jokainen ihminen tuo esille puheessaan ja koko olemuksessaan, koko siinä gloriassa eli kunniaassa, mitä tuo hänen gloriansa eli kunniansa on, mitä hänen aurassaan piilee, mitä hän kykenee elämän viisautta näyttämään. Aivan itsetiedottomasti jokainen ihminen todistaa itsestään sillä tavalla. Teoissaan, sanoissaan, elämässään hän todistaa, mitä hänen aurassaan, doksassa on, siis mitä hän osaa, on oppinut, opettanut. Ja Jeesuksen sana toteutuu siis: „Te ihmiset, te todistatte itsestänne, omasta kunniastanne, aurastanne, gloriastanne ja opettatte siis itsestänne, mutta minä en todista itsestäni, minun ei tarvitse todistaa omasta gloriastani, opettaa sitä, mitä minun omassa persoonallisessa aurassani on, sillä minä, joka puhun, olen Kristus, uusi ihminen Jeesuksessa, Kristus-tajuntajunta, Jumalan Poika Jeesuksessa, ja siis minä puhun siitä, joka minut lähetti, ja todistan Hänen kunniaastaan. Minä todistan siis Isästä, sillä minä tiedän olevani Isän Poika. Te ihmiset yleensä ette tiedä olevanne muuta kuin inhimillisiä yksilöitä, persoonallisia yksilöitä, te ette siis voi tuoda esille muuta, kuin mitä teissä on. Minussa on Isä, ja minä voin siis todistaa Isän kunniaasta ja opettaa mitä Isä opettaa.“

Siinä on ero, ja me ymmärrämme, että tämä ei ole mikään suhde Jeesuksen ja Jumalan välillä, joka on aivan ainutlaatuinen. Jokainen ihminen voi päästä samaan suhteeseen Jumalaan, mutta se tapahtuu ainoastaan Jordanin kasteen kautta, sen kautta, että ihmisessä syntyy Kristus, että Kristus tulee hänessä tietoiseksi, Jumalan Poika täyttää hänen sielunsa ja alkaa elää hänen sielussaan. Silloin hän voi puhua Isästä, niinkuin Jeesus Kristus.

Tätä tietysti Jeesus opetti, sillä mitä varten Hän muuten olisi opettanut Isästä ja Jumalasta? Ei olisi ollut mitään järkeä siinä, että Jeesus Kristus tai joku muu Vapahtaja, joka olisi Isään yhtynyt, todistaisi Isästä, jos me ihmiset välttämättä jäisimme ulkopuolelle Isän, jos ei olisi mitään mahdollisuutta meillä päästä samaan tilaan, kehittyä samalla tavalla. Jos ei olisi mitään armon mahdollisuutta, silloin tuommoinen puhe olisi, jos ei Jumalan, niin ainakin ihmisten pilkkaamista. Jos Jeesus Kristus puhui, niinkuin Hän Johanneksen evankeliumissa puhui ja puhui sitä turhaan, silloin ei ole mitään muuta ratkaisua, kuin se, minkä kristitty kirkko on antanut, nimittäin, että Hän puhui turhaan. Kun Hän sanoo esim.: „Olkaa täydelliset, niinkuin teidän Isänne on täydellinen“, niin kristitty kirkko sanoo: „Tämä on luonnollisesti vain puhetta, hieman leikinlaskua. Jeesus Kristus on tietysti puhunut meille, mutta kyllähän me jokainen tiedämme, että semmoinen asia on aivan mahdoton meidän noudattaa. Kuinka semmoinen olisi mahdollista?“ – Ja jos me sanomme, niinkuin minun oli nuorena tapana sanoa: „Onko Jeesus siis teidän mielestänne puhunut pötyä?“, niin uskovaiset kristityt vastaavat: „Ei, ei niin jyrkästi sanota, mutta Hän puhui omalle ajalleen, ja meidän aikamme on toinen.“ Sillä tavalla koetetaan selittää asiaa, jota vastoin jokaisen tosi kristityn pitäisi sanoa: „Niin, Jeesus on todella niin sanonut. Miten on minun ja minun kirkkoni laita ja koko kristinuskon laita, sillä mehän olemme poikenneet Kristuksen omista sanoista, emme niistä välitä ollenkaan?“ –

Jokainen ihminen, joka syntyy hengestä, joka itse saa kokea, jumalallista elämää, hän tietää, että Jeesus on puhunut läpeensä

totta aina. Mutta hän tietää myös, että Jeesus on paljon työtä tehnyt, paljon voittanut, paljon kehittynyt ja viisastunut, ennenkuin Hän osasi puhua niinkuin Hän puhui. Hän tietysti puhui siitä, mitä Hänen sisässään liikkui. Ja kun Jordanin kasteessa Jumalan Poika oli tullut Hänessä itsetietoisuuteen, niin tietysti sen perästä Jumalan Poika Hänen suullaan puhui. Mutta Jeesus Kristus oli, niinkuin evankeliumissa kerrotaan ohimennen, kasvanut ja varttunut viisaudessa ja kaikessa hyvässä. Hän oli, niinkuin me voimme ymmärtää, monen, monen elämän aikana ponnistanut ja tehnyt työtä ja voittanut.

Sentähden on aivan välttämätöntä, että me emme saa hylätä sitä oppia, jonka suhteen kristillinen kirkko eräässä kirkolliskokouksessa Konstantinopolissa noin v. 571 päätti, että se oppi on kirottu oppi: se oli oppi jälleensyntymisestä. Sitä oppia opetettiin ensin kristikunnassa, koska kristityn kirkon täytyi sanoa, että se on harhaoppi. Kristikunnassahan oli useita lahkoja, ja yksi lahko, suurin ei tuosta opista välittänyt, sen papit ja piispat huomasivat, että tuommoinen oppi, että ihmissielu on ollut ennen maan päällä, oli pakanallinen oppi, ja se pyyhkäisee pois koko sovitusopin, „josta“, he sanoivat, „olemme suurilla ponnistuksilla päässeet selville. Jos pidämme kiinni jälleensyntymisestä, silloin on koko tämä uusi oppi turha.“ Tämä oli mahtava lahko, joka tämän päätöksen teki.

Eräs kristillisten alkuaikojen tieteellinen tutkija sanoo: „Kun noita ensimmäisiä aikoja tutkii, silloin hämmästyttävästi, sillä missä on se kristillinen kirkko, josta nyt puhutaan? Nyt meillä on yksi ainoa mahtava kirkko jakautuneena kyllä kolmeen suureen kirkkoon, kreikkalais-katoliseen, roomalais-katoliseen ja protestantiseen, mutta kuitenkin tämä on kaikki yhtä kristikuntaa. Mutta kun tutkii ensimmäisiä kristittyjä aikoja, silloin ei huomaa ollenkaan, että tällaisista kirkkoista on olemassa. Sehän on legenda, että katolinen kirkko, kuten se itse sanoo, olisi tullut aivan autuaaksi tekevänä kirkkona, sillä, kun menemme alkuaikoihin, huomaamme, että silloinen maailma oli täynnä mitä

erilaisimpia lahkoja, jotka kaikki pitivät itseään oikeana kirkkona. Niitä oli paljon olemassa, ja ne saattoivat olla eri mieltä opinkappaleista. Sitten yksi niistä tuli mahtavimmaksi, se, jonka koko dogmirakenne oli yksinkertaisin, mutta samalla helpoin ottaa vastaan, koska se oli järjettömin. Oli muutamia tarmokkaita miehiä, jotka tekivät siitä lahkosta pääkirkon, ja toiset saivat siirtyä syrjään, koska olivat pienempiä, mutta joissa kuitenkin enemmän pohdittiin ja ajateltiin.“

Tämä kaikki siksi, jotta meillä olisi selvänä, että ensimmäisinä aikoina kristikunnassa kyllä opetettiin jälleensyntymistä monessa kristityssä seurakunnassa. Ja tämä jälleensyntymisoppi on kulmakivi, jota emme saa unohtaa, sillä sen valossa me vain voimme ymmärtää, että ihminen on henkiolento, joka voi kehittyä täydelliseksi, sillä eihän muuten voisi yht'äkkiä toteuttaa Jeesuksen antamia neuvoja. „Olkaa täydelliset, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen,“ sitä ei ihminen voi yht'äkkiä toteuttaa, hän saa tehdä työtä monen elämän aikana. Mutta kun ihmisessä Jeesuksen tavalla syntyy tuo sisäinen Jumalan Poika, siis henkinen elämä, silloin hän on noussut tajunnassaan koko tämän ulkonaisen ihmiskunnan ja itsensäkin yläpuolelle, ja silloin hän voi kehittyä totuuden tiedossa hän voi nähdä asioita, joita on mahdoton persoonallisen ihmisen nähdä.

Sentähden me voimme sanoa: „Millä tavalla on sitten tämä henkinen elämä, tämä Jumalan Pojan elämä, erikoinen, millä tavalla se eroaa tavallisesta persoonallisesta elämästä?“ – Nyt silloin ymmärrämme niin hyvin tuon doksa-sanana merkityksen juuri Kristuksen, Jumalan Pojan suhteen, sillä Jumalan Poika opettaa: näin ja näin on tämä elämä. Ja Hänestä lähtee ulos kirkkaus eli aura. Mutta me ihmiset voimme ottaa Hänen opistaan vastaan sen, minkä ymmärrämme, ja voimme toteuttaa sitä siinä määrin, kuin voimme ottaa vastaan Hänen aurastaan. – Jos tahtoisimme yhdellä sanalla kuvata sitä elämää, jota voisi nimittää vanhaksi ja uudeksi eli vanhan ja uuden liiton elämäksi,

vanhan testamentin ja uuden testamentin elämäksi, niin voisimme sanoa: vanha elämä on taistelua ja uusi elämä on rauhaa.

Katsokaamme vähän lähemmin, millä tavalla tuo taistelu ilmenee. Se ilmenee kolmella tavalla – voi myöskin useammalla tavalla ilmetä tuo olemassaolon taistelu. Ensin se on tuotu ilmi tuossa vanhan testamentin sanassa: „Otsasi hiessä tulee sinun syödä leipäsi.“ Tämä on ensimmäinen. Se on persoonallisuuden elämänlaki, se on aivan tosi sana tämän ulkonaisen elämän suhteen. Ja mehän jokainen tiedämme, kuinka tosi se on. Ihmisen täytyy tämän maan päällä tehdä työtä, oppia työtä tekemään, oppia ahkeraksi kannustimena oma olemassa olo. Täällä ei voi pysyä hengissä, jollei tee työtä – en puhu poikkeuksista nyt. Se on elämänlaki, ja se on lausuttu viisaasti tuossa: „Otsasi hiessä tulee sinun syödä leipäsi.“ Kuka meistä menisi sitä kieltämään, se on jokaisen kokemus ja historian kokemus. Historian lehdillä saamme nähdä, että se on niin: kansat saavat tehdä työtä elääkseen tässä maailmansa ja yksilöt saavat tehdä työtä. Se on persoonallisen elämän laki.

Mitä sanoo henkinen elämä? – Jumalan Poika sanoo omasta näkemyksestään jotain aivan ihmeellistä: „Älä huolehdi siitä, mitä sinun pitää syödä ja juoda ja millä sinä itsesi vaatetat: niin tekevät pakanat, ne ihmiset, jotka eivät tiedä hengen elämästä mitään. He huolehtivat toimeentulosta. Mutta katsokaa taivaan lintuja ja kedon kukkasia, he tulevat toimeen ilman, että kehräävät ja ponnistavat ja tekevät työtä niinkuin te. Siis minä sanon teille: jos te tahdotte elää, niinkuin Jumalan valtakunnassa eletään, jos tahdotte elää Jumalan Pojan elämää, niin älkää huolehtiko huomispäivästä, vaan olkoon teissä ikuinen rauha, ei mitään taistelua olemassaolon puolesta vaan iankaikkinen rauha. Isänne, joka on taivaassa, Hän tietää, mitä te tarvitsette, ja te saatte sen.“

—

Mitä ihmettä tämä on? Niin Jeesus opettaa. Ja mikä on ihmeellistä: jos ihminen syntyy hengestä, niin henki sanoo tämän hänelle. Hän tietää, että Jeesus on puhunut totta, sentähden, että

Jumalan Poika hänessäkin tämän todistaa, Isä puhuu hänessäkin samalla tavalla.

Aa, mikä ristiriita, mikä ihmeellinen sekamelska tästä tulee. On selvää, että Jeesus sanoi: „Vaikka minä julistaa ikuista rauhaa, en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan taistelua maan päälle.“ Tämän Hän sanoo aivan kuin surunvoittoisesti, ikäänkuin katsoen kauas eteenpäin, mitä Hänen auransa, mitä Isän aura vaikuttaa, joka nyt tuli maan päälle. Hän katselee historian kulkua eteenpäin ja näkee, että ne ihmiset, jotka käsittävät tämän, ne tuovat rauhaa ja samalla, rauhattomuutta.

Tämä on niin salaista, niin salainen hengenlaki, että tavallisen ihmisen on aivan mahdotonta tätä ymmärtää. Tietysti me emme saa ollenkaan ottaa lukuun, että joku, ehkä monetkin ovat tahallaan käyttäneet väärin näitä sanoja, että esim. kirkot ja papistot ja kaikki lahkot ovat niitä käyttäneet väärin, viitanneet niihin, kun ovat sanoneet: „Meidän pitää siis saada olla ilman huolia, teidän on velvollisuus meistä huolehtia.“ – Tämähän on suorastaan humbugia sillä eihän se ole mitään, jos minun huoleni siirtyvät toiselle, vaan henkisen elämän salaisuus on jokin ihmeellinen, se on semmoinen ihmeellinen, että me emme osaa sitä fyysillisin sanoin kuvata, eikä sitä voi todistaa, vaan se on asia, joka on kokemusta, sen pitää olla kokomusta.

Ja kun me katselemme, millä tavalla tämä Kristuksen eli Isän aura vaikuttaa hänen doksansa yhteydessä, niin me huomaamme, että sillä on asteettain vaikutus. Kukaan ei pääse heti sisimpään salaisuuteen, millä tavalla henkinen elämä vapauttaa huolista, mutta jokainen, joka ottaa vähän vastaan hengen elämää, hän kyllä ymmärtää uudella tavalla koko elämää, hänelle koko työn probleemi astuu uuteen valoon, ja maailma muodostuu uudeksi hänen silmissään. Sillä minkä asian hän huomaa? – Hän huomaa, että nyt hän vapautuu painajaisesta, sillä se on kuin painajainen. „Otsasi hiessä tulee sinun syödä leipäsi.“ Se merkitsee, että työ on sitä varten, että eläisimme ruumiillisesti. Sehän on kirous; on totta, niinkuin sanotaan vanhassa testamentissa, että ihmiset

heitettiin ulos paradiisista ja heidät kirottiin. Mutta meidän ei ole pakko elää siinä, me olemme nähneet sen uuden auran, joka tulee Kristuksen kunniasta, jonka jokainen totuuden etsijä asetti itselleen. Työnteko ei ole sitä varten, että tulisimme toimeen tässä maailmassa, vaan että oppisimme luomaan. Siis työnteko on muuttuva orjallisesta vapaaksi, ja henkinen elämä näkyy siinä, että ihminen valitsee työnsä, tahtoo tehdä määrättyä työtä. Se alkaa sillä, että hän alkaa harrastaa jotain samalla, kun hän tekee karmallista työtä. Ja tämä harrastus kasvaa ja lopulta se vie voiton karmallisesta työstä, ja hän saa elää tuossa vapaassa työssä. Eihän se työ ole tietysti ilman mitään huolia, eikä Jeesus tarkoita, että ruoka lentäisi meille taivaasta suuhun, vaan sitä, että työ ei silloin enää ole meille pakkoa, vaan työ on vapaa välttämättömyys, jonka avulla me opimme oikein työtä tekemään, opimme niin huolellisiksi, tarkkaavaksi, panemaan painoa pikku seikoille, että alamme nähdä kauneutta, ikävöidä ja kaivata kauneutta työssä. Työ ei saa olla enää orjan työtä, vaan vapaan ihmisen, joka tahtoo luoda kauneutta työhön. Oli, että hänen työnsä on kadun lakaisemista, niin se on hänelle kauneutta, kun hänessä on henkinen elämä alkanut, eikä hän tee sitä sitä varten, ettei hän kuolisi nälkään. „Mitä minun elämäni tai kuolemani on, minä kuolen mielelläni tällä hetkellä, jos on niin tarkoitus.“ –

Ihminen, joka alkaa elää henkistä elämää, tekee työtä sitä varten, että työ on itsessään ihanaa, kun sillä on se tarkoitus, että se opettaa meitä, tekee meistä jumalanvaltakunnan työntekijöitä, ikuisen elämän palvelijoita, semmoisia olentoja, jotka sitten opimme luomaan. Luojan mahdollisuus meissä on jumalallinen. Jumala on itse painanut leimansa, Isä iankaikkinen on painanut meihin leimansa, kuvansa, että meistäkin pitää tulla luoja. Sentähden, jos teemme mitä työtä tahansa. yksitoikkoista, niin se muuttuu jumalanpalvelukseksi, suureksi juhlaeksi sentähden, että sillä on niin ihmeellinen tarkoitus, sen sisältö on koko hengen elämä, maailman elämä, sillä me olemme täällä koko ihmiskunta, että oppisimme ahkeriksi, huolellisiksi, tarkkaavaisiksi ja

semmoisiksi, jotka osaamme luoda kauneutta työhön. Meistä tulee luojia.

Näin on silloin vanhan testamentin, vanhan elämän sääntö muuttunut uudeksi. Se on tullut toiseksi, niinkuin Jeesuskin sanoo: „Ennen te olitte kuin orjia talossa, mutta jos otatte vastaan Pojan, se tekee teidät vapaiksi.“ Ja se vapaus on sisäistä. Minä voin olla orja, vaikka istun silkkisohvalla ja syön kultalautasilta, ja minä voin olla vapaa, vaikka en omista mitään, sentähden, että vapaus on minussa itsessäni, istun vaikka vankilassa. – Näin on hengen elämä.